

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: P. Č.**, zastoupen JUDr. Milanem Ostřížkem, advokátem, se sídlem Stodolní 26, Ostrava - Moravská Ostrava, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 11. 2005, č. j. 21 Cad 118/2004 - 44,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** České správě sociálního zabezpečení **se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi JUDr. Milanu Ostřížkovi, **se přiznává** na odměně za zastupování žalobce a náhradě hotových výdajů částka ve výši 325 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“) ze dne 29. 10. 2004, č. X, byla zamítnuta žádost žalobce o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 43 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále též „zákon o důchodovém pojištění“). Žalovaná své rozhodnutí odůvodnila tím, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě - město ze dne 7. 10. 2004 není žalobce částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 25 %. V této souvislosti byl citován § 44 zákona o důchodovém pojištění, podle něhož je pojištěnec částečně invalidní, jestliže

z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, o níž rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 10. 11. 2005, č. j. 21 Cad 118/2004 - 44, tak, že žalobu zamítl. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti žalobce se krajský soud opíral především o posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „Posudková komise MPSV“) pracoviště v Ostravě ze dne 19. 4. 2005 a posudek Posudkové komise MPSV pracoviště v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2005, podle nichž procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti činí 25 %. Krajský soud v závěrech posudkových komisí nespatořoval rozpor, jestliže obě komise hodnotily míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti u rozhodujícího zdravotního postižení podle kapitoly VI vyhlášky č. 284/1995 Sb., přičemž Posudková komise MPSV v Ostravě připustila hodnocení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti i podle kapitoly V uvedené vyhlášky. Krajský soud proto nevyhověl žalobci na doplnění dokazování ustanovením znalce z oboru zdravotnictví - psychiatrie zejména s poukazem na to, že ve zdravotní dokumentaci se nachází dostatek nálezů o vyšetření žalobce na odborných psychiatrických pracovištích a odborným členem posudkové komise vždy byl lékař - psychiatr, který také žalobce při jednání komise vyšetřil. Krajský soud v daném případě považoval za odůvodněné zvýšení horní hranice stanoveného procentního rozpětí o deset procentních bodů podle posudku Posudkové komise MPSV v Hradci Králové, zejména když tato posudková komise použití § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. přesvědčivě odůvodnila. Zjištěný pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce ve výši 25 % je nižší než 33 % a u žalobce se nejedná o zdravotní postižení podle přílohy č. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Žalobce tak k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí v souhrnu nesplňoval žádnou z podmínek částečné invalidity, jak jsou vymezeny v § 44 odst. 1, 2 zákona o důchodovém pojištění. Z uvedených důvodů krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítá, že posudkové komise v jeho případě dokonale využily neznalosti medicíny krajského soudu, přičemž on nemohl bez soudního znalce krajskému soudu dokázat, že posudkové komise nemají pravdu. Posudkové komise posoudily jeho zdravotní stav diagnózou Smíšená porucha kód F 61.0, která je u něj neplatná. Podle mezinárodní klasifikace nemocí, každý kdo trpí Organickou poruchou osobnosti kód F 07.0 je částečně invalidní, a to v 51 státech včetně České republiky. Krajský soud umožnil porušit zákon jak posudkovému lékaři, tak posudkovým komisím, které při posuzování jeho zdravotního stavu rozdvojily diagnózu Organická porucha osobnosti kód F 07.0 na dvě poruchy, a to kód F 07.0 a F 61.0. Jelikož se jedná o mezinárodní diagnózu, komise nemají takovou pravomoc, aby diagnózu rozdvojovaly. Podle názoru stěžovatele byl v jeho případě porušen zákon č. 278/1992 Sb., o státní statistice, a to v § 24 odst. 4, který byl vypracován Statistickým úřadem ve spolupráci s Ministerstvem zdravotnictví. Stěžovatel je toho názoru, že u něho od 1. 1. 1994 platí Organická porucha osobnosti na encefalopatickém terénu, schizoidní rysy, kód F 07.0. Veškeré ostatní poruchy jsou s encefalopatických příčin a jsou vedlejší. Stěžovatel rovněž krajskému soudu vytýká, že nereagoval na jeho žádost o ustanovení soudního znalce z oboru psychiatrie a na návrh jeho zástupce o vypracování třetího znaleckého posudku a vynesl ve věci rozsudek.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 1. 2006 byl zástupcem stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát JUDr. Milan Ostřížek. Uvedený advokát

podáním ze dne 27. 2. 2006 doplnil kasační stížnost tak, že sdělil, že důvody kasační stížnosti stěžovatel uvedl již ve svém podání ze dne 19. 12. 2005 - tedy důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když stěžovatel má důvodně za to, že rozsudek krajského soudu je nezákonný, protože vychází z nesprávného posouzení skutečností předcházejících řízení a dále, že skutkový stav, z něhož soud vycházel je ostře v rozporu s předpisy - tedy mezinárodní klasifikací chorob, čímž byl porušen zákon takovým způsobem, že to ovlivňuje zákonnost. Rozpor v posuzování zdravotního stavu stěžovatele nebyl odstraněn a je zřejmé, že právě tato skutečnost je rozhodující pro posouzení, zda nárok stěžovatele je po právu či není. Z uvedených důvodů bylo navrženo zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného. Stěžovatel dále uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Důvod kasační stížnosti podle uvedeného ustanovení pak stěžovatel spatřuje v tom, že skutkový stav, z něhož soud vycházel, je ostře v rozporu s mezinárodní klasifikací chorob.

Rozhodnutí o nároku na plný nebo částečný invalidní důchod je závislé zejména na lékařském odborném posouzení. Pro přezkumné soudní řízení je k posouzení zdravotního stavu a výdělečné schopnosti občana povoláno ze zákona Ministerstvo práce a sociálních věcí, které tak činí svými posudkovými komisemi (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). Posudek uvedené komise pak soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásady volného hodnocení důkazů ve smyslu § 132 o. s. ř.

Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost výdělečné činnosti nejméně o 66 % nebo je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Podle § 44 odst. 1 uvedeného zákona je pojištěnec částečně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %. V obou případech podle § 39 odst. 2 ve spojení s § 44 odst. 1 věta druhá zákona o důchodovém pojištění, se při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pojištěnce vychází z jeho zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření

a z jeho schopnosti vykovávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k výdělečným činnostem, které vykonával předtím než k takovému poklesu došlo, a k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem, přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující schopnost výdělečné činnosti pojištěnce, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, a schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti než dosud vykovával.

Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o úplnosti a přesvědčivosti závěru obou posudkových komisí, vyjádřených v posudcích těchto komisí, podle nichž stěžovatel k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované nebyl plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění a nebyl ani částečně invalidní podle § 44 odst. 1, 2 uvedeného zákona. Nešlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 33 %, nešlo o schopnost vykovávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek a dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav stěžovateli značně nestěžoval obecné životní podmínky. Obě posudkové komise stanovily míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele na 15 %, Posudková komise MPSV pracoviště v Hradci Králové pak využila § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. a zvýšila uvedenou hodnotu o 10 % pro lehké postižení páteře a plicních funkcí. Ani po tomto zvýšení však míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele nečiní nejméně 33 %. Obě posudkové komise hodnotily procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele podle kapitoly V vyhlášky č. 284/1995 Sb., Posudková komise MPSV pracoviště v Hradci Králové pouze připustila možnost hodnocení tohoto poklesu i podle kapitoly VI uvedené vyhlášky. V obou případech je však procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti shodná. Procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele byla správně posuzována podle vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění. Uvedenými posudky obou posudkových komisí, jež jsou ve shodě s posudkem lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě - město, jsou tak jednoznačně vyvráceny námitky stěžovatele týkající se jeho zdravotního stavu, neboť jsou zpracovány velmi podrobně s důkladným rozбором stěžovatelova zdravotního stavu. Za tohoto stavu krajský soud postupoval správně, když nevyhověl návrhu stěžovatele na doplnění řízení provedením důkazu znaleckým posudkem, neboť ve věci již byly zpracovány celkem tři odborné posudky, ze kterých je zcela zřejmé, že stěžovatelův návrh na přiznání částečné invalidity je nedůvodný. Ustanovení § 24 odst. 4 zákona č. 278/1992 Sb., o státní statistice, na jehož porušení stěžovatel poukazuje, stanoví, že statistické klasifikace, statistické číselníky a statistické registry vyhláší Český statistický úřad ve Sbírce zákonů jako opatření. Registr zpravodajských jednotek a jejich organizačních složek vydává jako samostatnou publikaci, případně na technickém nosiči dat. Není proto zřejmé, v čem by mělo být v daném případě uvedené ustanovení zákona porušeno. S ohledem na skutečnost, že stěžovatel ke dni vydání rozhodnutí žalované nebyl částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nepoklesla nejméně o 33 % a není částečně invalidní z toho důvodu, jestliže mu dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav značně stěžuje obecné životní podmínky (§ 44 odst. 2 uvedeného zákona), krajský soud nepochybil, když shledal rozhodnutí žalované věcně správným a z tohoto důvodu žalobu stěžovatele zamítl. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů

řízení a právo České správy sociálního zabezpečení na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Krajským soudem ustanovený zástupce stěžovatele k výzvě Nejvyššího správního soudu nevyčíslil svoji odměnu za zastupování stěžovatele, a byla proto tato odměna stanovena podle obsahu spisu. Ze spisu vyplývá, že ustanovený zástupce doplnil kasační stížnost podáním ze dne 27. 2. 2006, což představuje úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů, za poskytování právních služeb, ve znění tehdy účinném, za nějž náleží odměna v částce 250 Kč (§ 9 odst. 2 ve spojení § 7 bod dva uvedené vyhlášky). S připočtením režijního paušálu ve výši 75 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 uvedené vyhlášky, byla ustanovenému advokátovi uznána odměna v celkové výši 325 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

